

Sahlaša

Nr. 20

LTF Vidzemes novada izdevums

1990 GADA OKTOBRA TREŠĀ NEDĒĻA

CENA 25 kopeikas

LATVIEŠU NACIONĀLĀS APZINĀS SĀKUMS

1944. gada vasarā Kurzemē, Ugāles un Pastendē apkārtē, Latvijas armijas divīzijas komandieris Jānis Kurelis nodibināja vienību – nacionālās armijas grupējumu. Vienība savu darbību sāka ar dažiem desmitiem karavīru, bet auga ātri. Tājā iestājās gan aizsargi, gan kārtības aizsargi, kuri bēga no komunistiem. Savu vietu tā atrada arī latviešu legionāri, kuri nevēlējās braukt uz Vāciju. Ap Kureli pulcējās cilvēki, kuri negribēja kalpot ne komunistiem, ne fašistiem, bet gan savai Tērvēzmei.

1944. gada oktobra sākumā, kad bija likvidēts Tukuma pārrāvums, mēs gajām uz Liepāju, lai brauktu uz Vāciju. Tika skaidroši, ka Vācijā mūs apmācīsi un sūtīši atpakaļ uz Latviju. Es un mazsalacietis L. Puriņš noleāmā, ka uz Vāciju nebrauksim. Tā ari Usmas apkārtē dezerējām no armijas. Mūsu doma bija pāriet frontes līniju un cīnīties aizmugurē.

Nakti pārgulējām kādā lauku mājā. Saimniece mums iedeva kaiplu rūdzu maizes un žāvētu gaļu. Viņa bija joti nobijusies, jo mājā atrodoties vācu komandantūra un žandarmērija. Gandriz paši iekrītām žandarmu rokās. Tālāk gajām pa nakti, dienu gulējām. Bijā aukstā oktobrīnaktis. Pirmā aukstānaktis. Bija zvaigžpots rīts, kad uzkāpām uz kādas kūtsaugšas siem pārgulēt. Mājas atradās mežnālē. Nebijām necik ilgi gulējuši, kad Laimonis uzlēca sēdus un, satvēris rokās automātu, uzsauca: „Kas ir?“ To pašu dienu ari es. Gulējām ar automātu, kā meiteni blakus. Izrādījās, ka uzņācējs ir mājas saimnieks V. Freimans, kurš no kūtsaugšas gribēja sainest sienu. Stāstījām, ka esam atpalikuši no savas daļas un to meklējam. No kūtsaugšas bija labi pārredzams viss pagalms, kuru mēs arī rūpīgi vērojām. Pēc kāda laika pie mums ieradās divas zeltenes ar kūpošu kaļķu krūzi, maizi, vārītām olām. Meitenes pastāstīja, ka mājas saucot „Sudmalīgas“, jo kalnā stāvot vējdzīmavas. Tikai dažus kilometrus tālāk atrodoties Spāres stacija, kur esot vācu komandantūra. Mežos esot arī sarkanā posteņi, bet tie patreiz liekot mierā. Dažas dienas palīdzējām saimniekiem. Laimonis kā kalēja dēls pieprātu arodū, tāpēc tika apkalti zirgi. Mēs bijām saimnieka „radinieki“, kuri atbēguši no Vidzemes.

Kādu vakariņu „Sudmalīgas“ ieradās divi viri latviešu legionāru formās: seržants un dižkarreibis. Viņa bija nākuši parunāt ar meicām par balles sarikošanu. Tad seržants Krūmīšs mums pastāstīja par Kureja vienības esamību. Viņa rota

atrodoties Pastendē. Rotas komandieris esot vīrsniķa vietnieks Stenders. Tā mēs kļuvām par Latvijas armijas karavīriem. Bijām armija, kuras formas bija dažadas – aizsargi, leģionāri vai vienkārši uzvalks ar sarkanbaltsarkanu karodziņu uz rokas. Mēs jau bijām oficiāli atlauta vienība. Vācieši mūs pat apgādāja ar pārtiku. Tā bija diezgan slīkta, tāpēc šad tad no stacijas sastāva pazuda kāds sivēns vai bullēns. Mums bija kontakti ar apsardzi, kura tādos brīžos „neatrādās tuvumā“. Kādu dienu Jekelins esot prasījis ieņemt frontes sektorū. Kurelis piekritis ar vienu noteikumu – viņā būs Latvijas armijas virspavēlnieks. Vācieši to nevarēja pieļaut, jo Vācijā jau bija viens virspavēlnieks – O. Bangerskis. Tāpēc 16. novembrī vācu armijas daļas aplēca visas trīs rotas – Kureja štabu un pirmo rotu „Stiklos“, trešo Rubeja rotu Ugālē un otru rotu Pastendē. Ap pulksten vienpadzītiem posteņos zināja, ka tūvojās liela vācu armijas vienība ar „kauju zāgiem“ un izvietojas ap bāzi. Pēc brīža no skārpriņumiem pazījoja, lai noliecam ieročus un sūtam kādu uz pārrunām. Sarunas deleģāti: vīrsniķi vienītie Stenders un kāds kaprālis. Kad viņi atgriezās, ieroči tika samestīti pagalmā. Man bija uzdots nodot ieročus. Vācieši Stenders un kāds kaprālis. Kad viņi atgriezās, ieroči tika samestīti pagalmā. Man bija uzdots nodot ieročus. Interesanti bija tas, ka ieroči tika nodoti vāciešiem un visa rota nostādīta rindā ceļā uz Talsiem. Man vēl projēcījā bija „Parabellum“ pie jostas, tikai Talsos vācieši to atņēma. Jāsaka, ka mēs vāciešiem nebijām uzrādījuši gaļas pagrabu, kurā atradās vairāki simti kilogrami gaļas. Pie mums bija atnākusi kāda Pastendes meitene. Mēs viņai iztāstījām, kur ir pagrabs un lai galu sadala vietējiem izdevītājiem. Vācieši viņu atlaida. Kā viņai veicās ar gaļas sadali, nav zināms.

Divas rotas vācieši saņēma bez pretošānas. Tikai kapteiņa Rubeja rota nepadevās bez ciņas. Kad krita pats Rubenis, rota padevās pretiniekam. Talsos mūs sadzināja „mazbānu“ un aizveda uz Ventspili, kur 18. novembrī uzkāpām uz kuģa „Lapland“, lai turpinātu ceļu uz Vāciju un 15. divīzijas sastāvā karotu tātāk.

Tāds bija 1944. gada rudens Kurzemē. Ari šodien mums ir jācinās par brīvību, tikai ne ar ieročiem, bet ar garaspēku pret karaspēku. Iedegtā liesma jānāsāgā, lai mūsu tauta dzivotu.

Edvīns Daiga,
Kureja vienības karavīrs

DAŽAS ATZINĀS PĒC TAUTAS FRONTES 3. KONGRESA

Cik nu sen, kā aizritējis LTF 3. kongress, kura norisei vairums Latvijas izdevītāju sekoja ar televīzijas un radio starpniecību. Daļai no pieņemtajiem dokumentiem – statūti, programma, rezolūcijas – jau lasāmi presē, tādēj nav nepieciešamība tuvāk ar tiem iepazīties. Mazāk uzzināms par LTF augstākā lēmējorgāna – Domes – vēlēšanām, tālab dažas pārdomas par šo procesu. Saskaņā ar LTF kongresa pieņemtajiem statūtiem, jaunā Dome izveidota 164 cilvēku sastāvā (jā, jā, viens simts sešdesmit četri cilvēki turpmākajā gadā noteiks Latvijas Tautas frontes darbību), no kuriem pusi izvirzīja nodalas savas konferencēs, bet otru pusi – 82 cilvēkus – ievēlēja kongress. Var diskutēt, vai skaitliski tuk liela Dome spēs reāli, praktiski strādāt un attaisnos cerēto, var ūnīties, kā tiks apmeklētas sēdes (pēc LTF koordinācijas centra sniegtajām ziņām, vairākā no tiem, kuri pēm apmeklēja labi ja pusi no Domes sēdēm, šogad atkal ir ievēlēti Domē). Nerunājot par konkrētiem cilvēkiem, visvairāk kongresā pārsteidza pati vēlēšanu procedūra. Kādēj? Kaut gan vēlēšanās uz 82 vietām kandidēja tikai 98 cilvēki (LTF 2. kongresā tika izvirzīti vairāk nekā 200 tautfrontieši), neizprotamu iemeslu dēļ

delegātiem praktiski nebija nekāda informācija par ieteiktajiem kandidātiem uz Domī. Kandidātu saraksts bija norādīta tikai nodalā, kas minēto cilvēku izvirzījusi (kandidātu varēja izvirzīt arī 10 delegātu grupa). Bet nebija nekādu ziņu par to, kādu nodalā pārstāv šīs kandidāts, kāda ir viņa profesija vai amats, kādas partijas vai organizācijas biedrs viņš ir. Kongressa delegāti netika iepazīstini ar Domes kandidātiem, kaut viņiem vienārīgi pieņemtajos. Tiem, kuri mazāk orientējas LTF personālijās, faktiski bija neiespējami pamatoj savu izvēli par labu vienam vai otram kandidātam. Savus divus desmitus uzvārdu no saraksta bija dzirdējis gandriz katrs, bet pārējais? Atliku vien zilēt vai ari uzticēties kādam zinātājam. Vai tā bija organizatoru neizdarība vai varbūt jau iepriekš paredzēts gājens (tikai jājautā – kam vajadzīgs?). Zinot Tautas frontes tehnisko nodrošinājumu, rodas neizpratne. Jāciādi 3. kongresu var uzskatīt par lietišķu, tad kādēj šīs lietišķums pietrūka Domes vēlēšanās? Atšķirībā no 2. kongresa, šoreiz ari tā saucamie radikāļi (LNNK, Pilsoņu komiteju pārstāvji) iepāsi neiejaucās šajās norisēs (jāpiebilst, ka kongresa delegātu vidū bija 56 LNNK pārstāvji un 67 dažādu

Šī gada 11. oktobrī
Kaļiņingradas apgabalā
traģiskā nāvē gāja bojā
padomju armijas karavīrs
Juris Puriņš. Dzimis 1972.
gada 8. janvārī. Tuvojas
rudens iesaukums...

līmeņu pilsoņu komiteju dalībnieki). Laikam jau drošības sajūta radīja jaunu LTF priekšsēdētāja R. Ražuka stingrā, konsekvēntā nostāja LTF turpmākās darbības un sadarbības ar citām organizācijām jautājumos, ko viņš izklāstīja savā ziņojumā (kā pirmos sabiedrotos minot Pilsogu kongress un Neatkarības kustību).

Bet kā mēdz teikt, laiks rādis, cik darboties pēcījīga būs Dome un cik efektīvs būs tās darbs.

Ingrus Kalns

P.S. Varbūt jums interesants šķītis dat par Vidzemes puses pēmā gada domnieku apzinīgumu, apmeklējot Domes sēdes. Jāpiebilst, ka notikušas 11 sēdes.

Lidija Glazkova apmeklējusi 10 sēdes, Ramona Ratseps – 6 (abi ir no Alūksnes), Egons Bušs – 10, Jānis Kinna – 11 un ari Māris Lukaižs – 11 (visi tris no Cēsim), Pēteris Smoļisks – 7, Juris Zeibarts – 6 (abi ir no Gulbenes), Jānis Lucāns – 6, Valters Piebalgs – 10, Andris Gulbis – 7 (visi ir no Limbažu rajona), Edmunds Krastīgš – 9 un Ēriks Vēbers – 4 (abi no Valmieras rajona), Velga Graumanne (Strenči) – 9 un Elmārs Nātra (Smiltene) apmeklējis 11 sēdes.

MELNAIS VĒSTURES PLANKUMS

Tas notika 1965. gada vasārā. Toreiz es dzivoju pie savas vecās mātes un brāja „Mežzemes” mājās kolhozā „Jaunais arājs”.

Bija skaista, Saulaina jūlijā diena, kad mūsu pagalmā iebraca kravas mašīna un tās izķapa divi vīri civīlā.

„Vai jūs esat Marta Grīnvalde?” jautāja pirmsais viņi pienākušais. „Jā,” es atbildēju.

„Un kur ir Edvards Grīnvalds?”

„Viņš ir istabā. Es tūlit viņu pasauksiu.”

Kad mans brālis parādījās uz sliekšņa, pirmsais pieņēmēja teica: „Jūs abi nākstiet mums līdzi. Tūli...”

Tas bija kā zibens spēriens un mēs abi nesaprāšām mēni raudzījāmies viens otrā. Kas varētu būt par iemeslu šai pēķētai apciemtnāšanai? Man nebija ne jausmas un momentā es nespēju neko aptvert.

„Tūli taisieties!” bija skarba pavēle.

Mana brāļa skītumi mierīgi sejā nobredēja vaiga muskuļi, zobiem sakožoties, kad viņš sāka iet uz lauku pusi.

„Kur jūs iestieši?” jautāja otrs biedrs un sekoja brālim.

„Es ieuļu pārvēst mājas gotiņu”, brālis lēnā soli devās uz lauku, kur prieseta stāvēja mūsu goks, bet otrs biedrs viņam sekoja. Uz sliekšņu iznāca 85 gadus vecā māte un sāka rāudāt.

„Es ieuļu pārgērbties,” teicu un devos istabā, bet pirmsām sekoja.

„Atkāpies, dzīnejsuns!” es klausībā viju lamāju un tad nevaldīdama dusmas atgriezus un teicu: „Es gērbēs kaila. Acīm redzot, jums patik redzēt kailas sievietes.”

Vīgs mazliet pietvika, bet neatstājās ne soli. „Es dzīnejsuns turas pie medijuām, tā viņš turējās pie manis. Es noģērējos, paliku tikai apakšējā un tā biedrs īstienībā nedubāja redzēt manu, liekas, diezgan simpatisko figūru. Pārgērbu citu kleitu. Man bija mammitei kaut kas sakāms. Man bija daudz vēstuļu no drauga un tur varēja būt kaut kas nepātkāms raksts.

„Mammīt...” es čukstēju gar viņu iedama.

„Nesarunāties!” sausa biedrs.

„Ak, jūs nejaušiet atvadīties no manas vecās mātes!” Es apskāvu māti un teicu klusi pie auss: „Tās manas vēstules sadedzināti.”

„Es jums teicu, nesarunāties!”

„Atkāpies dzīnejsuns!” es vēlreiz viju kļusībā lādēju un izgāju pagalmā, protams, ar savu pavadoni. Brālis bija pārvedis no lauku gotiņu un iznāca no kūts, protams, kopā ar savu pavadoni.

„Brāli, uzgērb kaut ko labāku!”

„Nevaragja...” viņš atbildēja. „Priekš cietuma jaū ūdrēbs, kas man mugurā ir par labām.”

Pagalma iznākusi māte sāka skaji vaimātā: „Kur jūs aizvedat manus bērnus?”

„Neraudiet, māt! Mēs viņus atkal pārvedsim.” Bet ne māte, ne mēs ar brāli neticējam šiem viņu vārdiem, jo desmitgadu krievu „Pāraudzīnāšanas iestādes” mācīja neticēt nevienam komunistu partijas biedra teiktais vārdam.

Brāli, kas slimojas ar infarktu, iestādīja pie ūsofera, bet mani augšā, kravas kastē, un, lai es nevarētu pārlekt pār bortu un aizbēgt, man iepretim nosēdās mans biedrs.

Māšina uzpēmē gaitu. Es raudzījos apakšā uz sliekšņa sagūnušo māti. Sīrs sāpēs saņaudzīja un bija jādomā, ka šīs brāji sājūt vecā māte, kad pavadīja savus bērnus ceļā, ne kura viņi varēja ne pārnākt.

Māšina joprojā tālāk. Cauri Rūjienai

bezpārās un tālāk Valmieras ceļā, un es velti minēju un lauzīju galvu, kas varēja būt par iemeslu mūsu arestatam.

Iebraucām Valmierā. Pa labi netālu no ielas iepretim lielai, baltai mājai mans uzraugs pieklauvēja ūsoferi un lūdza apurtē. Mans nerovēzēšanas dēļ ari man vēders bija sanerovējies – jaunās jutu, ka ir vajadzība uz tuetai. Savam pavadonim, kurš izķāpā, lūdzu vai nebūtu iepriekšējās aiziet kaut kur uz tās.

„Nepatīk savietu seju viņš teica:

„Sekojet man!”. Ta mēs pirksti, kā kavalieris ar dāmu blakus, legājam rajona izpildkomitejā. Viņš mani pavadīja kauriņā, kurā viņam pāzīstāmām gaitenē tādās apstākļos, kādās vēlākās.

„Ko jūs, priekšnieki?” es stostijos.

„Jaunības dīzenāns kaut ko rakstītu bet tagad ne. Man taču nav talanta.”

„Ko jūs runājat to, ko nedomājat. Jūs rakstāt par kādu tur pulķivedi. Kāpēc jūs jāraksta par kādu burķūzisku laiku latviešu pulķivedi? Rakstīt mums. Mūsu dzīve iet uz augšu. Uz gaisāku nākotni, kur visiem kālēs daudz labāk kā līdz šim. Rakstīt par visu to – par visu jaunu un labu.”

„Ko jūs, priekšnieki!... Man taču pilnīgi nav talanta. Es neesu spējīga.

Ko es varu jums dot, ja tūk daudz jaunu,

talantīgu dzīvezīku: Imants Ziedonis,

Jānis Peters, Jānis Sirbārdis, Imants Auziņš, Māris Čaklais un vēl daudzi citi.”

Es nesekoju ceļam un tā pagriezieniem, bet mūs veda tālāk, pie kādas lietas ēkas pāvēlēja izķāpti.

Pavadīja kārtu atsevišķi un ievēda atsevišķas telpās. Bija mazliet jāzūgāda, un tad mani biedri pateicā: „Pie priekšnieka.”

Nevaru viju sīkāk rakstītu kā tākai: virrietis vidējos gados, ne pilnīgs – diezgan slāids, normālu, patikamā seju.

Ari viņu vārdu nezinu, jo toreiz nedomāju, ka kādreiz vajadzēs rakstīt, kad viņam pārākās būtu palūgusi autogrāfu.

Kā jau norādināšanā parasts: vārds, uzvārds, dzīves vieta. Par ko sodīta? – „To jau pats joti labi zināt, par ko biju sodīta.”

„Nu ja, bet es gribu no jums dzīrdēt.”

„Bija mežā 16 cilvēku partizānu grupa, kuru es atbalstīju.”

„Tos mēs saucām par bandītiem”, ar smiņu sejā piebilda čekas priekšnieks.

„Nu, jums to neviens never liegt.”

„Tā, tālāk, un kur strādājāt?”

„Lāpu kolhozo maius.”

„Vai labi noplēnāt?”

„Par vienu māsu salāpišanu maksā 10 kapeikas, ja tie stipri bojāti, tad dienā var salāpīt ne vairāk par pieciem māsiem.”

„Tā, tā...” viņš bungoja ar pildspalvas kātu pa galdu. „Bet mums ir zināmas, ka jūs pieplēnoties ar blakus ienākumiem.”

Es jautājuši, ar lielu ziņķi, raudzījos viņu un gaidīju, kas nāks tālāk.

„Jā, jūs ejot izvadīt mirušos mācītājiem.”

Tas man bija zibens spēriens no skaidrām debesīm. Patiesi, es biju izvadījuši savas draudzenes māti un kaimiņu aizgājēju – tēvu. Tā kā tajos laikos bija grūti satiksmei dēļ mācītāju dabūt mājas, tad piederīgie raudzīdamī lūdza mani izvadīšanā noskaitīt kādu līgšanu. Man biji grūti atteikt.

„Jā, esmu bijuši izvadīti divus kaimiņus ar Dieva vārdiem.”

„Jūs sakāt – ar Dieva vārdiem? Bet kā jūs, izglītots cilvēks, varat nodarbīties ar šādiem mācītājiem – tēci un izplatīt plāšāk sabiedrībā?”

„Nu tā... es piedēri pā Luterānu draudzes. Esmu kristīta, iesvētīta un esmu devusi bāznīcā soliju un domāju, ka solijumi jātur svēti un jāpilda. Jūs esat komunisti un droši vien es āsti deviš soliju un parakstu savai partijai un zināt, ka solijumi jāpilda.”

„Nu jā... bet tas, kam jūs ticat ir blējas un kā jūs, prātīga sieviete, varat šādām blēpām tēci. Vēl kās – jūs savās izvadīšanas runās esat aizskarīsi Padomju Savienības valdību, ar vārdu sakot, izrunājusies pretvārstīki.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

„Tas ir tiešs apmeljums! To es nekāda zīpa neesmu darījuši. Man vēl tagad mājas dzīves grāmatā ir šo vārdu noraksts, ko toreiz noslājuši un varu parādīt.”

Iznāk, kad jau iznāk.

čav!

Bležu partijas
CEKAS
un Vidzemes
centrālā
baumu BIROJA
kopējais ORGĀNS

Visu zemju proletārieši, atvainojeties!

Sveiks, Frici!
Sveiks, S. Skarabej!

Sākšu īsi, kā tas lauciniekiem pierasts. Ko daudz caur pukēm plūkstēt! Caūr pukētēm kaķis ... uz treptēm. Kāpēc Jūs aizskarāt Cēsu patriotiskos darbiniekus, kuru darbi ar zelta burtiem būtu jāieraksta Cēsu Goda grāmatā? Teišķu tikai to, ko pats esmu redzējis un piedzīvojis.

Kā šodien redzu, kā DOSAAF priekšnieks Cēsis b. Letījs man teicā: „Es jūsu atskaiti nepieņemšu, jo jums rādītāji par tūrisma pārgājieniem, sporta kompleksiem un būvēm, tehnisko sporta darbinieku utt. skaitis ir mazāks nekā pērn. Kā tas var būt?

Es prasu: „Ko var darīt?”

„Kāko darīt?... Nemiet pagājušā gada atskaiti, un lai skaitītu nebūtu mazāki par iepriekšējā gada rādītājiem!”

Tā arī es iemācījos partijas valdībā taisīt statistikas atskaites. Letījs sapēna karogus (vai premjēs bīte, nezīn, nebiju kārt atzīmēšanā, un atskaites nevarēju pieprasit, jo būtu prasījis, lai premjā nebūtu zemāka par iepriekšējo gadu) un

tehniku labākajām organizācijām. Švakajiem palika darbošanās.

Atceros, kā dropēju kopā ar labiem, lieliem Cēsu čīnavniekiem, kuri mācīja, kā pārdoši vēnuši, šabī dzirdīt, lai varētu kaut ko iegūt.

Atceros, kā metām pa lampu Iekšējā Ministrijas Cēsu IeD ar labiem čīnavniekiem, bet tagad viņi ir pensiju un labi dzīvo. Vadonis tagad vada LKP uz PSKP platformas Cēsu rajona komiteju. Kādreiz uz jautājumu sekretārs atbildēja: „Kā mēs uz ielām kērīsim piedzērušos, ko par mums teiks sabiedrība?!” (Jā, labāk lai steipuļu un nodzerast!)

Atceros, kā Cēsis un Cēsu rajonā pārtrauca remontēt skolas, celt dzīvojamās mājas, un visus celtnieku galvenos spēkus no PMK un RCP galdniecības nosūtīja partijas ēkas celtniecības darbos. Gatauvu finierētais iebūvētas mēbeles, finierētas durvis. Galdnieki rāvās vairākus mēnešus. Galdnieki bija vienprātīgi un bija „kopa” ar partiju. Ko priesiez, tas arī jādara. Kad beidza pievelēt logus, nebija trijiem viriem pēc pīks. 15 kā darīt, bet negāja viņi lieliem partijas funkcionāriem palīg krāmēt kaut ko.

Tad septiņu cilvēku reids devās uz Cēsu Alus zāli, fiksēja pusdienuojošas virūs pie alus kausa un uzkdām, un nabadzius ielika rajona avīzē.

Partijas vadītāji tomēr nedzirdēja strādnieku šķiras nievās no celtniecības darba sākuma līdz pat beigām, jo viņi (?) paši tikai runāja un klausījās savās balsīs, savas domas analīzeju. Vismelāk lamas nāca no krievu runājošiem strādniekiem, bet latviski runājošie, skatoties pāli un kreisi, klusī sačukstējās un brīnijs par krievišķu runājošo varonību. Nesaprotami, kā viņi tagad ir apsviedusi kažoku uz otru pusī, saliedējušies ap partiju.

Tāpēc, Frici, uztasīs anketēšanu un aptauju — kurš no partijas mājas celtniecības nodarbinātājiem un darbu vadītājiem patiešām tājā laikā uzskatīja, ka šī ēka ir celta pēc tāmes cenāk (faktiski tika izlietots daudz vairāk naudas uz rajona celtniecības organizāciju un citu organizāciju rēķina). Pārbaudot un savācot visu patieso informāciju, var izrädīties, ka puse tomēr piederē Cēsu rajona iedzīvotītam! Tad nu sveiks un galvu groza

Jānis Pūce.

Atsaucoties uz precību sludinājumu

(„Tālava”, Nr. 16)

Čau, dārgā Bezimannaja!
(Vai Saša Tu, vai Anna?)
Man, redzi, tāda „vannaja”.
Kur podam blakus vanna.
Tu es, ja runā līdzībās,
Kā kalnu ērglis turup,
Kā fājs labierīcībās
Man grības stātīt...
Tā stāsītā sakara,
Ka avizes tur lasu.
Gandzis vai katrā vakarā
Pirms likšanās uz masu.
Kopē laika tād, kad vēroju
Tur sludinājumus.
Pēc Tevis vīk tāsēroju,
Pie Tevis sapņu eju.
Es esmu tāds, kas nu tā sāk
Iet reketētā teks.
Un reketētu tos, kas nāk
No meža, lasot beķas,
Un onkuļus un tantūpas,
Kai nebalīdis brist purvus,
Tu atdotu man mantīpas
Un ogām pilnus kurvus.
Gandzis ja reiz pie Djeivipā
Ēs nokļuvi uz Mēness,
Kad vilus pilnī sievīpa
Man pati sniedza sānes.
Ak, mīlī Bezimannaja,
Bez melošanas — sultu
Es tupeju iekši „vannajās”
Un mocījos ar ...
Tā tonīšu pie stāzījas,
Kai jāredz cīni dīķi.
Lai mani ūdi, paņīpas
Reiz neatrod kā līki.
Bet brauktu pa lielo ūdeni
Jau arī laikām grūti.
Man jādabūt šo rudenī
Sev zīglīstoši brūti.
Ja kāds ar mani konkure, —
Tām gāzīšu pa māsdal.
Tu brauksi drīz ar bobī, nē,
Tu laidīsi ar fordi.
Nu, Annija! (Vai Saša.)
Kāp līdz uz „nāzās amīns”.
Lai sanes pasta tašņa
Mūs kopīl!

— Valfrīds Jasmīns

A. Bezimannaja grīb piebilst, ka ir klūdījusies, norādot, ka izglītībā nav nozīmes. Vai, cik liela tai ir nozīme? Tādēļ tūpnīkā līgū rakstīt vienīgi pretendenti ar augstāko izglītību, kas nelieto rūpībās.

DĀRGAIS

Modernā bezkomatu bezpantmēra dzeja

piesmakašā autobusā kur lūkās jau ciet
un kāda tukla pilsonē vienam pensionāram sniedz
nokompostētā talonu sakot, „jaunai cilvēk ikneib man”
es sēžu man blakus stāvētieci ar zaidījumiem uz
katras rokas no filmas 17 pavasara mirkī
bet es šos nedzedu tik akli veros nosvidūs rūti
un domāju un domāju kā gan tu izskaties
un cik liels tav斯 noguldījums un ietaupījums
vas tās reketētā cienīgs
un cik mums bēru būs un kas tos auklēs kad abi
mēs pa reketētu taku iestim jo
galvenais tācū dzīvē ir un palek materiālais
nodrošinājums vai ne
es gribu izmantot šīs slejas un patēkt
ka politika man ir tāla
bet nupat vienā mūsu parlamentārieč
ir atgrīzies no amerikas un nu pa teļuku šo rāda
šī zeme ir manu bēru dienu sapnis vai lidosim

II

visspār man joti patīk (dažreiz tā pa retam) strādāt dārzā
un kādreiz pusiņām tev pankūkas varbūt būs
tev tikai jāgādāt būs koka publīc un mazliet valūtas
apģērbam apaviem kā teicā iļjičs „Jaupi salaupti”
un lejina idejām sekojot mēs tiešām drīz
jau pāsas laulībdzīves sākumā pie wol wol audio
un video tīkšim un mums maksās nodokļus par to
lai mēs kādu liktu mierā
mēs varbūt kādu namīpu vēl nopirksim
nāc ārp brauc lido vai rāpo jo es
tagad braucu tikai smagās mašīnās
ko nostopēju kaut kur lielējosi neīros un saku
„šoperi pieturi man pie celgalas” kad lupatralījus
es veici tukšos kaimiņuojonu veikalos
kur tikai kooperatīvā matu spraudes pārdod
mans dzives mērķus ir firmas ūjuma
es grūti dzīmumdienu saņemt ūjkusunī
un domāju tu manas ilgas spēles pieplūdi
tīkšim tūlīt vairs nespēju sagaidīt
mana dzives laime kur tu esi
tava bezimannaja (pa kļiķe Nura)

Pilnīgi patiess notikums

Cienījamā redakcija!

Rakstu jums, jo, ja jau publicēsīt jūs, ganu pārspiedis arī laikraksti „Saime” un „Cīpa”, un tad jau par šo notikumu zinās visi, ari — citādi domājošie. Kāpēc es tā domāju? Pirmais laikraksts regulāri apēcē pārējos un pamati pārtiek no citu gatavotām publikācijām, otrs kerts uz specīgiem, nervus kutilinošiem rakstiem, kā to pīrādīja pārpārpublicējums par Maskavas metro žurķam, kas ēdot suņus un keroties pie rikles cilvēkiem.

Mans stāsts ir pilnīgi patiess, zvēru pie bārdas. To var laist tālāk bez bāžām, ieraukst folkloras krājumos, — pats personiski visu esmu pārdzīvojis. Salīdzinājumā ar to visu metro žurķas tādi sīki prisūki vieni ir.

Tas, par ko es gribu pāvestū, ir blakus mūsu celtniecības vagoniņā. Tas bija kafijas pupiņi lielumā. Acīmredzot — mutacijas radītācijas rezultātā. Lidzko sāka krēslot, tās bariem vien nāca āri no visām vagoniņā spraugām, lai sūktu mūsu asinus. Nosīstās nebija iespējams, tās bija labi trenējusās un briesmu gadījumā uzķēpējās iespaidīgu ātrumu, lai pazustu droši vietā, kā mēs netikām tādi klāt. Cik tās nebija indētas — gan ar dustu, gan ar diholos. Tās varēja vienīgi šaut, piemērā — ar liegalabu. Dažādu apsverumu dēļ mēs nolēmām no šāda blakšu iznīcināšanas veida atturēties. Bet, kad kādu rītu atrādām beigtu savu suni, ap kurū vēl tekalēja vajākās blakstis, mēs vairs nevarējām mierigi gulēt. Nokostais suns rādījās mums nakti sappnos un bezpalidzīgām acīm vērās mūsos. Mēs paši gulējām gumijas kombinezonos, cīmīdos un gāzmaskās. Apbedījām suni, kā tas kristītēm pieņemas, nodzērām bēres. Puspols uz galda vēl palikā. No rīta tas bija tukšs, bet blakšu divreiz vairāk. Pamanījuši, ka mūsējās dzer, bija saskrējuši arī labi paziņas.

Kāds džeks ieteica labu padomu: ielikt gultī kau ko ēdamu un tad, kad kukaupītūt salidis pilns, iznest gultu laukā salā, lai tu nosālt un nosprāgt. Tā ari izdarījam. Šīs gultu ienesa atpakaļ. Mūsu izlikto indi aprīja vienā mīklī un dzīvoja dziedādāmas. Klaipojoši supi mūsu vagoniņam meta lielu likumā.

Asinis stingst dzīlīs, atceroties, kā kliedza kāda Maskavas metro žurķa, kura bija kļuvusi par upuri blakstiem, vieglprātīgi izvēloties mūsu vagoniņu ari par savu mājvietu. Dzīrdējam, kā sacērās blakšu muskujotie zokļi, tām iekožoties žurķas miesās. Pēc minūtēm piecīšām no maskīvēm bija pāri palikusi plāna ādiņa, zobi un sīki, balti kauliņi.

Kādu vakanu mēs sadūsojāmies un nolēmām kertiess pie jaunuma saknēs.

„Kurš jums te galvenais?!” iesaucās mans parapāriks* Fedja, kas pārkreślā blakstis uzķēpa list ārā no spraugām.

„Es, nu un tad?” atsaucās kāds liels, spalvains blaksts. Apmēros viņpēc bija kā pankoks. Sapratām, ka tik lēti ar viņu galā netiksim. Ar āmuru nosīst, ja mēs dabūtu viņu rokā, ari diez vairi izdots. Bija vajadzīgs vispārīgās kādi lielās istāmai, bet ari tas neko nelīdzētu, jo blakstis bija kā no gumijas. Varētu mēģināt iešķircināt kādu sevišķi toksisku drāķi, taču tad kodēju vispārīgās vajadzību ievilināt lamātēs. Mūsu pārdomas izbraucēja zemā topkārtas krekķīši:

„Kas tad bija?” blakšu blaksts vaicāja.

Lesākumā uzaicinājām viņu uz zolītes partiju. Viņam iepatīkās. Viņš nāca vēl un vēl, nospēlējot vīks vīks savus parvalstniekus. Kad pienāca vakars, mēs bijām sagūstījuši un nomaitājuši pēdējo. Blakšu blaksts izrāpoja no spraugas, lai

P. Kuzpecovs

* „Napariķs” — žarg. no kr. — pāriekši

Uzmanīgi ar lambadu

jeb

komiski, ja nebūtu tik traģiski

Kā ziņoja čehoslovāku laikraksts „Prace”, lēmums piedalīties labāko lambadas dejotāju konkursā kļūvis liktenīgs vienai no Riodežaneiro izdevītajām. Uzzīnājās par to, viņu nogalēja personisks vīrs. Iemesls — greizīsīdības uzplūdi. Pēc aresta viņš paziņoja policijai, ka piesējīs nelaimīgo sievīti pie sānas un nozēmīgiem drošinātāju pie viņas ķermēpā piestiprinātā granātā.

Piezīvāja lasītājs

— Kājūsdomājat, vai laikraksts „Cīpa” Nr. 182 (15.03.00) no 2. oktobra pirmajā lappusē zem fotogrāfijas ir paraksts? Un kāds tas ir?

Atbild RADIOKLĀUSAUSĪTAJĀ: — Ja! Ir! Vienkārši šo parakstu ir aizmirsusi. Ielikti. Foto saucas „Alfrēds makšķerē” job „Keram bebris”.

Apmeklētājus pieņemam:

Pirmdiens, trešdiens un piektdiens no 9.00 līdz 17.30 (pārraukums no 12 līdz 13) Valmierā, Lēpina ielā 9, Jaunates centra telpās. Samaksā par sludinājumiem uz vietas skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu pēc valsts noteikiem izcenējumiem.

Par publicēto materiālu faktu pareizi un precīzitāti atbild autori.

„Tālava” —

LTF Vidzemes novada laikrasts. Iznāk reizi nedēļā, ceturtdienās, latviešu valodā.

Izdevējs — LTF Valkas rajonānodaļa, 228650, Valka, Zvaigžņu ielā 12.

Redakcijas adrese: 228600, Valmiera, a.k. 206. Redakcijas adrese: 228600, Valmiera, a.k. 206. Redakcijas adrese: 228600, Valmiera, a.k. 206.

Saliks ar datoru „Macintosh”, ieplēs Valmieras tipogrāfijā „Liesma”, 228600, Valmiera, rā. A. Upīša ielā 7.

Redaktore I. VINKLERE

Licences numurs 000014

P. 47 i. T. 12 600